

מיזון המשלה

ומוכירה

כשמראינים מישו — יוצאים מתוך הנחה שלאיש יש מה לומר וגם יתרצה לומר זאת. אחרת — היה מסרב להתיי ראיון.

זאת כנראה. היתה גם הנחתו המוקדמת של ג'דעון לברארי, שהקדיש את ראיון השבוע שלו (הטור השבועי השת ב' יום ו' 19/8) לאריה נאור. מוכירי המשלה החדש. לברארי בוודאי לא ציפה ושאלם בעל ניסיון עיתונאי ואף עבר של ישיבת שנות עבודה ברדיו, יתגלה כאיש של שתיקות ארוכות, תשובות לאקוניות, ניסוחים מעורפלים ומטורבלים ולכישרון מדהים שלא לומר דבר על הדברים שעליו הם דיבר. אריה נאור נזהר כליכך שלא להיכשל בבלשונו, שלא להדליף סודות

והפרספקטיבה שלו עוברת בבירור דרך תורתו של מורדורבו זאב וזבטינסקי — שם כבר כתוב כל מה שאדם צריך לדעת. מסתבר, שכך השב גם בעת שהיה עורך-החדשות ותוכניות ברדיו, כשכולו מלא ב"התייחסות ממלכתית" (?) שמקורה בי אותה תורה ידועה.

ראיון המיזון. נאור ביקש להדגיש שהוא איש שעומד בלחצים, ושמי שמט" כוון ללחוץ עליו — שיידע לו שזה לא יעזור לו. הוא עמד בזה יפה עת ערך חדשות ברדיו והוא עדיין עומד בזה הי טוב — כשג'דעון לברארי לחץ עליו. ולקראת סיומו של הראיון — החל המראיון ללחוץ. כדרכו של עיתונאי השואל עיתונאי ציפה המראיון לחשובת מיקצועית ו-שירה על שאלה מיקצועיות: אילו היתה צריך לערוך ראיון זה איתך — מה היתה חותך ממנו כבלתי-מתאים לשידור?

התשובה, לאחר ישנסחטה ובסאמץ-מה, היתה: לחתוך כל מה שיש בו "חותר מדי פוליטיקה". מוכירי המשלה רואה

עד שהפכה כימעט מסורת. לכל אחד מותר להיות מוחל — מלבד לנשים (למרות ושולחן-ערוך התיר, אך מישוהו אחד אסר). מי שרוצה להיות מוחל כדן? אין קורס, אין בית-ספר, מתקשרים למחל ומלווים אותו בעברותו תקופה ארוכה, ממעלותיו לחמדים ומשגיאותיו גם כן. דויד שטרן, איש מישור-הדתות, נשמע מתגאה בשיטת ההוראה הישירה והאנטי-טימית הזאת. י"ר איגוד המחללים נשר אף גילה כי את הסטאז' עושים על ממורים וילדים בלתי-חוקיים, שהרי אצלם לא חשוב כל-כך איך חותכים.

ומה עושים למחלל העובד ללא רישיון? שום דבר. רק מצטערים. למישרד הדתות אין שיניים ואין סמכות לפעול בשטח זה, ולכן הם ממשיכים להצטער.

תוכנית כלבוטק התעלחה הפעם מדרגת מישור-השיחות העוסק בזמנות (כפי ש-אירע לה לא פעם באחרונה) והתפתחה לתחקיר רציני בנושא רציני. לשבוע הבא — הבטיחו המשך נוסף בסידורה.

בינתיים נותר רק לקוות שהידיים העורשות במלאכה — לא תהענה יתר על המידה.

45 דקות

של שתיקה

שימעון לא דיבר ושתי-עשרה שנה. הוא ישמע, הוא חשב, הוא ראה — רק לא דיבר. בילדותו לקה בשיתוק-ילדים ומאז — שתיקה. מישפחתו והמטפלים בו לא אמרו נושא, ואחרי שתי-עשרה שנים של טיפול נמרץ ועיקש — שימעון מדבר. נושא ומסקן, לכל הדיעות, בעיקר מעני

עורכת פולאק
לא מדובבת

יין מה אומר כיום האיש ששחק זמן כה רב, איך הוא אומר זאת ומה עושה שתי-קה לאדם, ציפיתי למבחל של חברים, וקודם-כל — לדבריו של שימעון עצמו. הנחתי שפשוט יתנו לו להבר כאוות-נפשו, ושכן מה יכול להיות מרגש וגם רדיופוני יותר מאשר אדם ששחק ועכשיו הוא חאב לדבר והוא ניצב מול מספר שכולו נכונות לקלוט ולהעביר את הדברים? אלא שאתי פולק, העורכת של רגע של אמת (רשת ב' יום ו' 19/8) הצליחה לנטרל את מחבית ייחודו של הנחש והגיי-ושה עזר תוכנית בסינגון של "אנשים ומספרים על". שימעון, ושחן-סוף יכול לדבר, ושורבב רק כאפיונה וקטשעיקשור בין דיבריהם של אחרים. אותם אחרים שיוכתם שמורה להם בזכות הטיפול המ-סור, ומצאו הודמנות להשתבת, לטפוח על שכם עצמם, לסכם ולשקוע בזיכרונות ולא הרגישו שבתוכנית, שהוקדשה בעצם ל-שימעון עצמו — הוא שב והסתגר בשי-תיקה.

בסיכומו של דבר למדתי על שימעון מעט מאוד. אולי הוא פשוט מעדיף להמי-שך על שתיקה, ואולי הוא עדיין צריך שית-אמצו לדחב אותו. ברדיו, עיל כל פנים, לא התאמצו כלל.

מוכירי-ממשלה נאור
לא מדבר

בתפקידו מיבעע של התגברות על הנטיות העיתונאיות המיקצועיות שלו: איך לא להעביר מידע. איך לא לומר חברים, הוא בעיקרו מין איש-ביטחון, שקול מאד, נשר מע זקן מכפי גילו, אולי משום שהוא שקול כזה, והוא מודה כי מה שנתחן לו התמדה בשקול-העת זה.

אולי מטוב היה אילו ניסה ג'דעון לבר ארי לראיון את המיזון ושם-מסדר. גם הוא מתמיד.

סטאז' על

ממזרים

לפי הגוהג' היהודי צריך אדם להמית גבר כדי שיהיה מסוגל להחזיק בידיו את בנו הרך שעשה שמכניסים אותו בבריתו של אברהם אבינו. האמהות מעדיפות בי-דרך-כלל שלא להביט.

אחרי תוכנית כלבוטק האחרונה (יום ג', 16/8) מוטב שידי האבות האמיצים תר-ענה מעט יותר, האמהות — שתשגנה בשבע עיניים. אולי בכלל רצוי שתהיה התערבות נשית נמרצת יותר בעניין כולו, שכן בכל התגינה הגברית הטהורה הי זאת, הגוגנת בעניין עדין וגבלי כל-יכך, מישתולל שוק פרוץ וכל דיכסין יתי ויהי תוך.

כך, על כל פנים, מסתבר מן המישרד הטלוויזיוני, שזועזע פייכמה דווקא בגלל השלוחה הגמורה שבה דיברו על הנשאל האנשים הנזעלים בחבר עצמו — ומחלים ואנשי מישור-הדתות.

הכתב, שימעון כגן, חקך והושף שערויה ששקטה בתחום המחלים בארץ, שערויה שהשתרשה כה יפה בכתהג המקובל —

דעותיה של הטלוויזיה?
הטלוויזיה עומדת בראש אמצעי-התיק-שורת בארץ מבחינת עוצמתה. עוצמה זו נובעת ממיכלול של גורמים, ביניהם — ישירות ההגשה היוזאולית, מיספרם הי גבנה של הצופים, המנופוליסטיות של ערוץ-השידור היחיד ולוח-הזמנים: החד-שות בטלוויזיה מגיעות אל הציבור בסי-כמו של יום, אתרי העיתונים. הן אומד-רות את המילת האחרונה.

לא תמיד היה כך. בעבר הלא-רחוק, קודם פריחתה בת השנתיים (בערך) של מחלקת-החדשות של הטלוויזיה, היו ציוותי-בזבז מדדים בעקבות כותרות-הבוקר בעי-תונים. כיום הם גם עושים חדשות בעצמם, בתוך האולפן.

עמדתה היצירתית של הטלוויזיה בעשיית חדשות זכתה במקום נכבד מעל דפיו של עיתון זה בשבועות האחרונים. כך היה בנרשא הפסע המאורגן, כאשר ח"כ **אהוד אולמרט** הוזמן לאולפן ושולב בעימות מידי עם האלוף **רחבעם זאבי** ועם **בצלאל מיוזרחי**. כך אירע גם לשר-החוז **מושה רייז**, ששולב ללא-ידיעתו בעימות עם **יגאל אלון**, מבלי שיהיה נכון לקראת עימות כזה (לענתו).

במאמרו בשבוע שעבר חקף אורי אבנרי את **היום יבין** שהפך את-הטלוויזיה לטריבונאל עממי וזיכה את אהוד אולמרט בעמדת-כוח מיוחדת לעומת מותקפיו — עמדה שנבעה מן האופן, הזימון והמיקום של השידור.

חיים יבין מתגונן, הטלוויזיה, כך מסתבר, שפעה כוונות טובות. בעניין אולמרט, למשל, ביקשה ליצור את האיוון שהיה חסר בדיווחי העיתונים וברדיו. בי-בוקרו של אותו שידור דוראולפני קיים אהוד אולמרט מסיבת-עיתונאים שבה יצא עם הסיפור על גאנדי. כתב חבט **דן סמ"ל**, שנכת באותה מסיבה — השמיט את הנרשא מחשש חוקל-שון-הרע. אלא שב-צהריום הדריעו על כך ברדיו ובערב הש-לימה הטלוויזיה את החסר. חוק לשון הרע נבדק, ונמצא כי רשות-השידור חוסה בצל חסינותו של חבר-הכנסת. על כן הוזמן אחר כבוד אל האולפן, אף שחיים יבין טוען כי ההזמנה לאולפן אינה מבטאת מקום של כבוד מייוחד, וממקומו זה ניפנף בדיברי ההתקפה שלו לפני מאות אלפי צופים. יבין טוען, כי בניגוד לעיתונים הוא עצמו הניה למותקפים להשיב מלחמה שרה. להפתעתו של אולמרט, שרק ברגע האחרון נודע לו שייאלץ לעמוד בעימות ישיר עם מותקפיו. ובכלל, יבין סבור שהעיתונאים הכותבים על טלוויזיה מפריי-זים בהערכת כוחו של המדיום הזה. הם רגישים יותר מן הצופה הממוצע ושמים לב לפרטים שאין להם כל הסיבות. הוא עצמו מאמין כי כוחה של המילה הכתובה עדיין רב יותר מכוחה של הטלוויזיה, כי הציבור המשכיל מרבה לקרוא עיתונים ואף יותר מעיתון אחד ליום, ועל הציבור הזה הוא סומך.

אשר לראיון עם השר מודעי — הדברים אכן הוצאו מהקשרם והובלטו בצורה מוג-זמת — אך מסיבות טכניות. כתב הגוכ במסיבת-עיתונאים מעדיף לשמוע את הר-מסיבה כולה ורק אחר-יכך לראיון את הדובר על קודות עקריות, מטעמי קיצור של מהדורת-החדשות.

גם בנושא הרגיש של הבורסה יש לאנשי הטלוויזיה הסברים. דובר הרשות, משה עמירם, מדגיש כי זהו נושא שמטפלים בו ברגישות מרובה. הטיפול הנמרץ שבו זכתה הבורסה בטלוויזיה משקף את הח-שיבות הגדלה והולכת שמייחס הציבור לנושא זה באחרונה. ככל שמרבה הציבור לעסוק במניות — עוסקים בכך גם בטל-וויזיה.

כיום ד' נערך דיון מיוחד ב"פורום חד-שות" והדיעה הכללית היתה שהטיפול בבורסה היה בסדר גמור. (הפורום מורכב ממנהלי מחלקות החדשות, מנהל הטל-וויזיה, מנהל הרדיו, המנכ"ל, הדובר וה-יועץ המישפטי למנכ"ל — ואינו פתוח לעיתונות.)

אנשי הטלוויזיה — מחלקת החדשות — מלאים כוונות טובות כפי הנראה, אך גם תמימות של מעטה, ואופטימיות ביחס לחוש הביקורת של הצופים. בידיהם מרוכז כזה עצום. כוח שעדיין אינם מוכנים להר-דות בו. והם משחקים בו מישחקים מסוכי-נים.